

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-1564/2019-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola po sucu tog suda Andrijani Modrušan, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice ALEKSANDRE MOSLAVAC iz Rijeke, Draga 10, koju zastupa punomoćnik Samir Neslanović, odvjetnik u Puli, protiv tuženika ZAGREBAČKE BANKE d.d., Trg bana J. Jelačića 10, Zagreb, koju zastupaju punomoćnici iz OD Porobija&Porobija iz Zagreba, radi isplate i dr, nakon zaključene glavne rasprave održane 9. ožujka 2026., održane u prisutnosti tužiteljice osobno uz punomoćnika i punomoćnika tuženika, 24. travnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se dio tužbenog zahtjeva koji glasi:

"Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju zatezne kamate koje teku na iznose:

25,97 eura od 15.11.2007. do 29. rujna 2015.
25,95 eura od 15.12.2007. do 29. rujna 2015.
25,94 eura od 15.1.2008. do 29. rujna 2015.
25,92 eura od 15.2.2008. do 29. rujna 2015.
48,54 eura od 15.3.2008. do 29. rujna 2015.
48,52 eura od 15.4.2008. do 29. rujna 2015.
48,49 eura od 15.5.2008. do 29. rujna 2015.
48,47 eura od 15.6.2008. do 29. rujna 2015.
48,44 eura od 15.7.2008. do 29. rujna 2015.
48,42 eura od 15.8.2008. do 29. rujna 2015.
48,39 eura od 15.9.2008. do 29. rujna 2015.
48,36 eura od 15.10.2008. do 29. rujna 2015.
53,01 eura od 15.11.2008. do 29. rujna 2015.
48,30 eura od 15.12.2008. do 29. rujna 2015.
67,51 eura od 15.1.2009. do 29. rujna 2015.
67,72 eura od 15.2.2009. do 29. rujna 2015.
59,92 eura od 15.3.2009. do 29. rujna 2015.
61,68 eura od 15.4.2009. do 29. rujna 2015.
62,00 eura od 15.5.2009. do 29. rujna 2015.
58,90 eura od 15.6.2009. do 29. rujna 2015.
59,39 eura od 15.7.2009. do 29. rujna 2015.

74,12 eura od 15.8.2009. do 29. rujna 2015.
77,48 eura od 15.9.2009. do 29. rujna 2015.
73,67 eura od 15.10.2009. do 29. rujna 2015.
76,07 eura od 15.11.2009. do 29. rujna 2015.
75,64 eura od 15.12.2009. do 29. rujna 2015.
82,19 eura od 15.1.2010. do 29. rujna 2015.
86,38 eura od 15.2.2010. do 29. rujna 2015.
85,41 eura od 15.3.2010. do 29. rujna 2015.
89,57 eura od 15.4.2010. do 29. rujna 2015.
97,23 eura od 15.5.2010. do 29. rujna 2015.
89,81 eura od 15.6.2010. do 29. rujna 2015.
98,63 eura od 15.7.2010. do 29. rujna 2015.
98,29 eura od 15.8.2010. do 29. rujna 2015.
116,62 eura od 15.9.2010. do 29. rujna 2015.
105,86 eura od 15.10.2010. do 29. rujna 2015.
108,30 eura od 15.11.2010. do 29. rujna 2015.
98,90 eura od 15.12.2010. do 29. rujna 2015.
99,86 eura od 15.1.2011. do 29. rujna 2015.
95,87 eura od 15.2.2011. do 29. rujna 2015.
98,22 eura od 15.3.2011. do 29. rujna 2015.
98,30 eura od 15.4.2011. do 29. rujna 2015.
105,56 eura od 15.5.2011. do 29. rujna 2015.
121,02 eura od 15.6.2011. do 29. rujna 2015.
138,61 eura od 15.7.2011. do 29. rujna 2015.
147,25 eura od 15.8.2011. do 29. rujna 2015.
117,45 eura od 15.9.2011. do 29. rujna 2015.
107,41 eura od 15.10.2011. do 29. rujna 2015.
108,05 eura od 15.11.2011. do 29. rujna 2015.
109,39 eura od 15.12.2011. do 29. rujna 2015.
118,00 eura od 15.1.2012. do 29. rujna 2015.
120,55 eura od 15.2.2012. do 29. rujna 2015.
117,69 eura od 15.3.2012. do 29. rujna 2015.
117,22 eura od 15.4.2012. do 29. rujna 2015.
118,62 eura od 15.5.2012. do 29. rujna 2015.
121,08 eura od 15.6.2012. do 29. rujna 2015.
117,93 eura od 15.7.2012. do 29. rujna 2015.
117,03 eura od 15.8.2012. do 29. rujna 2015.
109,37 eura od 15.9.2012. do 29. rujna 2015.
115,90 eura od 15.10.2012. do 29. rujna 2015.
118,92 eura od 15.11.2012. do 29. rujna 2015.
116,84 eura od 15.12.2012. do 29. rujna 2015.
114,36 eura od 15.1.2013. do 29. rujna 2015.
113,48 eura od 15.2.2013. do 29. rujna 2015.
112,57 eura od 15.3.2013. do 29. rujna 2015.
118,61 eura od 15.4.2013. do 29. rujna 2015.
109,63 eura od 15.5.2013. do 29. rujna 2015.
108,12 eura od 15.6.2013. do 29. rujna 2015.
108,95 eura od 15.7.2013. do 29. rujna 2015.
107,99 eura od 15.8.2013. do 29. rujna 2015.
111,21 eura od 15.9.2013. do 29. rujna 2015.

113,29 eura od 15.10.2013. do 29. rujna 2015.
114,27 eura od 15.11.2013. do 29. rujna 2015.
117,91 eura od 15.12.2013. do 29. rujna 2015.
114,14 eura od 15.1.2014. do 29. rujna 2015.
80,78 eura od 15.2.2014. do 29. rujna 2015.
82,73 eura od 15.3.2014. do 29. rujna 2015.
81,01 eura od 15.4.2014. do 29. rujna 2015.
78,54 eura od 15.5.2014. do 29. rujna 2015.
79,07 eura od 15.6.2014. do 29. rujna 2015.
80,80 eura od 15.7.2014. do 29. rujna 2015.
82,18 eura od 15.8.2014. do 29. rujna 2015.
82,53 eura od 15.9.2014. do 29. rujna 2015.
84,02 eura od 15.10.2014. do 29. rujna 2015.
86,15 eura od 15.11.2014. do 29. rujna 2015.
86,54 eura od 15.12.2014. do 29. rujna 2015.
86,84 eura od 15.1.2015. do 29. rujna 2015.
86,68 eura od 15.2.2015. do 29. rujna 2015.
86,66 eura od 15.3.2015. do 29. rujna 2015.
86,65 eura od 15.4.2015. do 29. rujna 2015.
86,64 eura od 15.5.2015. do 29. rujna 2015.
86,63 eura od 15.6.2015. do 29. rujna 2015.
86,62 eura od 15.7.2015. do 29. rujna 2015.
86,60 eura od 15.8.2015. do 29. rujna 2015. po stopi od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a sve u roku od 15 dana."

II Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužiteljice:

"Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati 8.468,94 eura zajedno sa zateznom kamatom koja kamata teče na iznose od:
25,97 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
25,95 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
25,94 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
25,92 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,54 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,52 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,49 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,47 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,44 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,42 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,39 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,36 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
53,01 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
48,30 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
67,51 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
67,72 eura od 30. rujna 2015. do isplate,

59,92 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
61,68 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
62,00 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
58,90 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
59,39 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
74,12 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
77,48 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
73,67 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
76,07 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
75,64 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
82,19 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,38 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
85,41 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
89,57 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
97,23 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
89,81 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
98,63 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
98,29 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
116,62 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
105,86 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
108,30 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
98,90 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
99,86 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
95,87 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
98,22 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
98,30 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
105,56 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
121,02 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
138,61 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
147,25 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
117,45 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
107,41 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
108,05 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
109,39 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
118,00 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
120,55 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
117,69 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
117,22 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
118,62 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
121,08 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
117,93 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
117,03 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
109,37 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
115,90 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
118,92 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
116,84 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
114,36 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
113,48 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
112,57 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
118,61 eura od 30. rujna 2015. do isplate,

109,63 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
108,12 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
108,95 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
107,99 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
111,21 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
113,29 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
114,27 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
117,91 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
114,14 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
80,78 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
82,73 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
81,01 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
78,54 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
79,07 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
80,80 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
82,18 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
82,53 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
84,02 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,15 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,54 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,84 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,68 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,66 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,65 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,64 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,63 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,62 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
86,60 eura od 30. rujna 2015. do isplate,
te na iznos od 86,59 eura od 30. rujna 2015. do isplate, po stopi od 8,14% godišnje
tekućim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015., po stopi od 8,05% godišnje
tekućim od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016., po stopi od 7,88% godišnje od 1.
srpnja 2016. do 31. prosinca 2016., po stopi od 7,68% godišnje tekućim od 1.
siječnja 2017. do 30. lipnja 2017., po stopi od 7,41% godišnje tekućim od 1. srpnja
2017. do 31. prosinca 2017., po stopi od 7,09% godišnje tekućim od 1. siječnja 2018.
do 30. lipnja 2018., po stopi od 6,82% godišnje tekućim od 1. srpnja 2018. do 31.
prosinca 2018., po stopi od 6,54% godišnje tekućim od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja
2019., po stopi od 6,30% godišnje od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019., po stopi
od 6,11% godišnje tekućim od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020., po stopi od
5,89% godišnje od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020., po stopi od 5,75% godišnje
tekućim od 1. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021., po stopi od 5,61% godišnje od 1.
srpnja 2021. do 31. prosinca 2021., po stopi od 5,49% godišnje tekućim od 1.
siječnja 2022. do 30. lipnja 2022., po stopi od 5,31% godišnje od 1. srpnja 2022. do
31. prosinca 2022., po stopi od 5,50% godišnje tekućim od 1. siječnja 2023. do 30.
lipnja 2023., po stopi od 7,00% godišnje od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023., po
stopi od 7,50% godišnje tekućim od 1. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024., po stopi od
7,25% godišnje od 1. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024., po stopi od 6,15% godišnje
tekućim od 1. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025., po stopi od 5,15% godišnje tekućim
od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025., a od 01. siječnja 2026. godine do isplate po
stopi propisanoj člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima koja se
određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri

čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Svaka parnična stranka snosit će svoj parnični trošak.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je kao korisnik kredita s tuženikom sklopila Ugovor o namjenskom kreditu br. 3207891542 kojim ugovorom mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju HNB.

1.1. Ugovor o kreditu da u čl. 2. sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi, a koja kamatna stopa da je promjenjiva sukladno odluci banke-tuženika. U vrijeme zaključenja ugovora tužiteljica i tuženik da nisu pojedinačno pregovarali o promjenjivoj kamatnoj stopi, te da ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate. Od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa da se u nekoliko navrata povećavala što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta.

1.2. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pošl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH pošl.br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno je da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način daje ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača.

1.3. Navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Obzirom da je predmetnim ugovorom o kreditu ugovoreno da se promjena redovne kamatne stope utvrđuje Odlukom banke, o čemu da se u vrijeme zaključenja ugovora nije pojedinačno pregovaralo te ugovorom nisu utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu pošl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe temeljem kojih se promjena kamatne stope vršila jednostranom odlukom banke. Obzirom je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem jednostrane odluke banke sa učinkom ex tunc, to su bez pravnog učinka i sve odluke banke — tuženika o promjeni kamatne stope donesene tijekom trajanja kredita sa istim pravnim učinkom.

1.4. Temeljem ugovora o kreditu banka je odobrila tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 70.360,00 CHF-a obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja. Odredbom članka 7. Ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju HNB za CHF važećem na dan plaćanja. U vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik je propustio tužiteljicu u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke

utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što da je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta.

1.5. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pošl.br. P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH pošl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018.god., pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora ništetne. Dakle, navedenom odlukom da je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Obzirom se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, a tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu pošl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u predmetnom ugovoru o kreditu utvrde ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za tečaj valute švicarskog franka.

1.6. Temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koji je stupio na snagu dana 30. rujna 2015. stranke su sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu 12. siječnja 2016. Tim Dodatkom provedena je konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

1.7. Sve opisane odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli protivne su kogentnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača). Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba se primijeniti početno ugovorena kamatna stopa, te srednji tečaj švicarskog franka koji je na dan sklapanja predmetnog ugovora, obzirom su jedino navedeni parametri tužitelju bili poznati prilikom sklapanja ugovora. Obzirom je zbog nepoštenog ugovaranja ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita, te mjesečni anuiteti vežu za valutu švicarskog franka kao i način promjene kamatne stope tužiteljica smatra da je predmetni kredit preplatila za iznos 50.000,00 kuna.

1.8. Tužiteljica je nakon provedenog vještačenja podneskom od 9. ožujka 2026. precizirala tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da potražuje isplatu iznosa od 8.468,94 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od plaćanja do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporio istaknut zahtjev u pogledu pravne osnove, visine (izračuna), kao i činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik osporava osnovu i tijek zateznih kamata te ističe prigovor zastare potraživanja.

2.1. Tuženik ukazuje da su prema obvezujućem Rješenju VSRH Gos 1/2019-36 sporazumi/dodaci o konverziji sklopljeni u skladu sa ZIDZPK/15, valjani te da djeluju/proizvode pravne učinke retroaktivno – str. 4. rješenja VSRH Gos 1/2019, prvi odjeljak s vrha, što da samo po sebi isključuje pravo na traženje isplate zbog navodne preplate. Tuženik drži da je prethodno opisano rješenje VSRH u oglednom sporu jednoznačno ukazalo na neosnovanost svih tužbenih zahtjeva proizašlih iz konvertiranih CHF kredita pa tako i u ovom konkretnom slučaju.

2.2. Tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Budući se potrošačka svrha ne podrazumijeva, na tužitelju je teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača. Tome u prilog ide i činjenica da je iz Prometa po kreditu razvidno da je uplate vršio i sam obrt tužitelja.

2.3. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose koji su predmet zahtjeva tužitelja, a dospjeli su prije 18. lipnja 2014. g. Ako se smatra da je tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P-1401/12 (VTSRH br. PŽ-7129/13) prekinula tijekom zastarnog roka za tražbine koje proizlaze iz promjene kamatnih stopa na ime stjecanja bez osnove, zahtjev tužitelja od 18. lipnja 2019.g., u svakom je slučaju zastario u cijelosti, jer je presuda donijeta u navedenom kolektivnom sporu postala pravomoćna dana 13. lipnja 2014.g. Dakle, zahtjevi podneseni nakon 13. lipnja 2019.g. zbog isteka petogodišnjeg zastarnog roka od pravomoćnosti navedene presude (13. lipnja 2014.g.) zastarjeli su, što je ovdje upravo slučaj jer je tužba podnesena tek 18. lipnja 2019.

2.4. Predmetni kredit da je konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/2015 - u nastavku „ZID ZPK/15“), s obzirom na to da su tužitelj i tuženik 12. siječnja 2016. sklopili dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama ZID ZPK/15.

2.6. Konkretni tužitelj je, dakle, svojom slobodnom voljom, prihvatio konverziju. Sklapanjem dodatka/aneksa ugovoru o kreditu između tužitelja i tuženika nastao je pravni odnos koji je zakonodavac upravo i imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije koju mu banka nije mogla uskratiti.

2.7. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U tijeku postupka pročitani su Ugovor o kreditu, Dodatak ugovoru o kreditu, otplatni plan, evidencija uplata, provedeno je financijsko vještačenje, pročitani nalazi i mišljenja vještaka, te je saslušana tužiteljica.

4. Tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 8.468,94 EUR po osnovu preplate zbog ništetnih odredbi o tečaju CHF i po osnovu preplate zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati, sve sa zateznom kamatom tekućom od plaćanja svakog pojedinog anuiteta do isplate.

6. Tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili su 17. studenog 2006. Ugovor o namjenskom kreditu kojim je banka tužiteljici, kao korisniku kredita, odobrila kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 70.360,00 CHF (članak 1. Ugovora). Nadalje, nesporno je da se tužiteljica obvezala tuženiku platiti kredit u anuitetima u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja, te ugovorenu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po tom ugovoru promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,50 % godišnje. Rok otplate kredita bio je ugovoren na 300 mjeseci. Nadalje, nesporno je da su stranke sklopile Dodatak ugovoru o kreditu 12. siječnja 2016. sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/2015) kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

7. Među strankama je sporno jesu li odredbe predmetnog Ugovora o kreditu o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli CHF ništetne i bez pravnog učinka za ugovorne strane, a vezano uz navedeno valja utvrditi i je li tužena obvezna (i u kojem iznosu) isplatiti tužiteljici novčane iznose koje ona potražuje imajući u vidu da je provedena konverzija i sklopljen Dodatak Ugovoru.

8. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača („Udruga potrošača“) protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.) te je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03) u razdoblju od 1. travnja 2005. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. tog Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, dalje u tekstu: ZZP/07), i to čl. 96. i 97. toga Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima banke (tuženika), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o

promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to čl. 96. i 97. tog Zakona te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

9. Navedena je presuda, u odnosu na tuženika, u relevantnim dijelovima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu).

9.1. Kako je do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu između tužiteljice i tuženika, a koji u članku 2. sadrži upravo spornu odredbu o jednostranoj izmjeni ugovorene kamatne stope od strane banke, a u članku 7. odredbu o valutnoj klauzuli kojom se vrijednost kune veže za tečaj švicarskog franka, došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom spomenutim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa, tužiteljica se pravilno poziva na pravna utvrđenja spomenutih presuda.

9.2. U odnosu na navode tuženika da utvrđenja navedenih presuda nisu primjenjiva u konkretnom sporu, valja istaknuti da prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP, dok je čl. 502.c ZPP propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Naime, Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku iz 2019. (Narodne novine broj 70/19) u odredbi članka 502.c dodano je da se mogu isticati, pored zahtjeva za naknadu štete i zahtjevi za isplatu, kakav je i ovaj, stoga navedena odredba niti na koji način ne derogira primjenu mjerodavnih odredaba Zakona o obveznim odnosima.

9.3. Odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Sadržajno jednaka odredba sadržana je i u čl. 138.a ZZZP/07.

9.4. Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne s obzirom na to da postoji (na temelju citiranih čl. 502.c ZPP i 118. ZZP/14) vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor (tako i u Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.).

9.5. Stoga, kako je u presudi donesenoj u kolektivnom sporu utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava korisnika kredita kao potrošača, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli, o tome, po ocjeni ovoga suda, nije bilo potrebno provoditi dokazni postupak u ovom individualnom sporu, već su navedene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, cijeneći pravna utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite na koja se tužitelj pozvao, slijedom svega obrazloženog, a odlučujući o prethodnom pitanju utvrđene ništetnima.

9.6. Pritom valja napomenuti da tuženik u individualnom sporu, poput ovoga, može predlagati izvođenje određenih dokaza s ciljem dokazivanja da tužiteljica nije potrošač odnosno da je tijekom pregovara prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu s tužiteljicom pregovarao odnosno da je ona bila informirana o svim bitnim značajkama i parametrima promjene kamatne stope odnosno djelovanja i posljedica ugovorene valutne klauzule. U ovom postupku tuženik nije predlagao dokaze na te okolnosti pa je sud na te okolnosti proveo dokaz saslušanjem tužiteljice.

9.7. Tužiteljica je u svom iskazu u bitnom navela da je kredit podigla radi otkupa stana nakon razvoda braka u kojem je nastavila živjeti sa svoje dvoje djece. U banci su joj kredit u CHF-u ponudili i prezentirali kao najpovoljniji. Tada da nije ništa znala o valuti CHF, niti je znala za valutne rizike niti je razumjela da bi moglo doći do promjene valute i kamate. Vjerovala je banci kao instituciji, sklopila je ugovor o konverziji kako bi bila sigurna u mogućnost daljnje otplate. Rata kredita da joj je nakon konverzije bila niža. Tijekom otplate kredita, a prije konverzije anuitet joj je bio znatno narastao, bio je duplo veći od početnog anuiteta radi čega je bila primorana raditi dodatne poslove kako bi plaćala taj kredit. U banci da ju nisu posebno upozorili na mogućnost promjene kamatne stope, niti su joj prezentirali rizike sklapanja ugovora u CHF-u, a nisu joj nudili kredite u drugim valutama. Pročitala je ugovor, bilo joj je nejasno, ali nije pitala za objašnjenje obzirom na životne okolnosti u kojima je tada bila, bilo joj je važno dobiti taj kredit. Nije ni pokušala mijenjati ugovorne odredbe. Taj stan isključivo je koristila za stanovanje i nije bilo nikakvog trgovačkog društva ni obrata registriranog na toj adresi. Osobno je otplaćivala i još uvijek otplaćuje taj kredit. Potvrdila je činjenicu da je bila rubno kreditno sposobna i da joj je sudužnik po tom kreditu bio brat.

9.8. Sud je iskaz tužiteljice prihvatio u cijelosti kao istinit i vjerodostojan jer je iskazivala u suglasju s materijalnim dokazima iz spisa. Tuženik iskaz tužiteljice nije osporio.

10. Prema članku 3. stavak 1. točka 1. ZZP potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena

dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe.

10.1. Status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi da je fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču. U tom smislu je donesen i zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su IV-56/23 od 23. studenog 2023. u kojem se navodi da u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema.

10.2. Na temelju iskaza tužiteljice koja je navela da je predmetni kredit podigla za kupnju stana, a što istovjetno proizlazi i iz čl. 6. Ugovora o kreditu u kojem je navedeno da je namjena kredita kupnja stana, sud je utvrdio da tužiteljica ima svojstvo potrošača.

10.3. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je ona prilikom sklapanja toga Ugovora o kreditu imala svojstvo potrošača jer je postupala kao fizička osoba te da je sredstva koja je ostvarila po toj osnovi utrošila namjenski za kupnju stana kojeg koristi za stanovanje.

10.4. Tuženik prema teretu dokaza nije dokazao suprotno.

10.5. Na temelju ranije predloženog iskaza tužiteljice (točka 9.7. obrazloženja), kojeg je sud ocijenio istinitim, utvrđeno je da ona u predugovornoj fazi nije dobila potrebna objašnjenja o djelovanju i mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule te da joj je upravo kredit s valutnom klauzulom u CHF prikazan kao najpovoljniji, bez predloženja mogućih rizika ugovaranja valutne klauzule. Sve navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužiteljice s djelatnicima tuženika u predugovornoj fazi nema značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužiteljica od strane tuženika nije dobila potrebne i potpune obavijesti.

10.6. S druge strane, tuženik (na kojemu je teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača) nije dokazao da je tužiteljici kao potrošaču u predugovornoj fazi predložio informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjem i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Drugim riječima, predloženim dokazima tuženik nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u konkretnom slučaju.

11. Nadalje, valja ukazati da su odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli sadržane u spornom Ugovoru o kreditu sklopljenom između tužitelja i tuženika, suprotno navodima tuženika, sadržajno jednake odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koji su predloženi i razmatrani u postupku kolektivne zaštite. Valja ukazati i da presudom donesenom u kolektivnom sporu nije određeno da je bitna namjena kredita za utvrđenje (ne)dopuštenosti pojedinih ugovornih uglavaka te u konačnici primjeni učinaka predmetne presude u ovakvom individualnom sporu.

12. Osim toga, nepoštenost odnosno ništetnost navedenih odredaba ugovora o kreditima sklopljenih u tom razdoblju utvrđena je iz razloga izostanka cjelovite informacije tuženika u pogledu valutne klauzule s obzirom na to da se radilo o

švicarskom franku kao specifičnoj valuti, odnosno izostanka pojedinačnog pregovaranja te utvrđivanja egzaktnih parametara i metode izračuna tih parametara u pogledu promjenjive kamatne stope pa za ovaj spor nije ni odlučno pitanje zakonske dopuštenosti valutne klauzule (koja načelno jest dopuštena prema odredbi čl. 22. ZOO/05) i eventualnog postojanja objektivnih kriterija koji su utjecali na kretanje parametara uslijed kojih je došlo do povećanja kamatne stope u razdoblju otplate kredita.

12.1. Iako je volja ugovornih stranaka bila da kamatna stopa bude promjenjiva, ipak je predmetna odredba nepoštena u smislu mjerodavnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača (čl. 81. i 82. ZZP/03 te čl. 96. i 97. ZZP/07), ne zbog ugovaranja same promjenjivosti, već zato što se o veličini te promjene nije pojedinačno pregovaralo niti su Ugovorom o kreditu utvrđeni egzaktni parametri i metoda izračuna tih parametara.

12.2. Ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasna i uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedini siguran element o kojem ovisi visina kamatne stope odluka banke, pri čemu u Ugovoru o kreditu nisu sadržani objektivni kriteriji, poput referentne stope koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope. Takva ugovorna odredba, stoga, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

12.3. Nije, dakle, nedopušteno ugovarati promjenjivost kamatne stope u ugovorima o kreditu, ali je nedopušteno potrošača ostaviti u neznanju koliko ta promjena može iznositi i kako (utjecajem kojih faktora) do nje dolazi, naime svaki porast kamatne stope uzrokuje povećano kreditno opterećenje tužitelja kao potrošača i time je prouzročena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čak i u slučaju da je povećanje kamatne stope bilo za tuženika tržišno opravdano, jer ni to ne eliminira utvrđenu neravnotežu na štetu tužitelja.

12.4. Pritom, nije odlučna okolnost niti da visina kamatne stope tijekom otplatnog perioda nije prelazila najvišu zakonom dopuštenu kamatnu stopu, jer navedena okolnost ne može biti opravdanje za jednostrano mijenjanje kamatne stope od strane tuženika, bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti i načina njihove primjene.

13. Glede valutne klauzule, nije sporno da je njezino ugovaranje dopušteno, jer navedeno proizlazi iz odredbe čl. 22. st. 1. ZOO/05. Međutim, odredbe o valutnoj klauzuli podliježu testu poštenosti (očito u smislu čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima), s obzirom da je u kolektivnom sporu već pravomoćno utvrđena ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli, čemu su nacionalni sudovi pravomoćno ocijenili da odredba o valutnoj klauzuli CHF podliježe testu poštenosti (u smislu čl. 4. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ i relevantnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača) i ocijenili ju nepoštenom i ništetnom, a čime su sudovi u pojedinačnim postupcima (kakav je i ovaj) vezani.

13.1. U postupku kolektivne zaštite pravomoćno je utvrđeno da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer potrošačima nisu objašnjeni razlozi niti kriteriji na temelju kojih bi prosječni potrošač, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, dok

je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik (zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta), a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Takve ugovorne odredbe su stoga, uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, s obzirom da je i iznos kamate vezan uz valutu švicarski franak.

13.2. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i o povećanom riziku za tužiteljicu kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena, kao i odredba o ugovaranju švicarskog franka kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike, što je sve u skladu s pravom Europske unije u duhu kojega treba tumačiti sporna pitanja i iz ugovora sklopljenih prije službenog ulaska Republike Hrvatske u članstvo Europske unije, na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji se primjenjuje od 2005. pa su sudovi Republike Hrvatske obvezni tumačiti nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu suda Europske unije). Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao tužitelju kao korisniku kredita sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja, kao potrošača pa se radi o ništetnim odredbama.

14. Slijedom svega navedenog, sud je odlučujući o prethodnom pitanju važnom za ovu parnicu, utvrdio da su dijelovi čl. 2. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu sklopljenom 17. studenog 2006. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika ništetni i to dio čl. 2. kojim je ugovorena promjenjiva kamata u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke i kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. te dio čl. 7.1. kojim je ugovorena valutna klauzula "..... obračunatoj po srednjem tečaju HNB važećem za CHF na dan plaćanja."

15. Obzirom na neujednačenu sudsku praksu, u postupku je proveden dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Marimar-fin d.o.o. Rijeka koji je u svom nalazu dao sljedeće mišljenje:

- preplaćene kamate, tj. novčane razlike između iznosa kamate koju je tužiteljica po osnovi promjenjive kamatne stope u utuženom razdoblju stvarno platila tuženiku i iznosa kamate koju bi tužiteljica u razdoblju do 31.12.2013. godine bila u obvezi platiti prema početnom otplatnom planu i primjenom početno ugovorene kamatne stope od 4,50% p.a., a nakon 01.01.2014. godine primjenom zakonske kamatne stope od 3,23% p.a. iskazano u kunama primjenom srednjeg tečaja tuženika na dan isplate kredita ukupno iznose 3.152,57 EUR kako je specificirano u stupcu 17 Tabele br. 5

- više plaćene tečajne razlike, tj. novčane razlike između svakog plaćenog anuiteta po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja i anuiteta obračunatog po tečaju na dan isplate kredita kao pozitivne tečajne razlike, ukupno iznose 5.316,37 EUR kako je specificirano u stupcu 17 Tabele br. 6
- zatezna kamata obračunata na preplatu kamate i pozitivne tečajne razlike od dana svake pojedine preplate do 30. rujna 2015. godine ukupno iznosi 7.441,86 EUR kako je specificirano u stupcu 10 Tabele br. 7
- manje plaćeni anuiteti s osnova tečajnih razlika kao manje plaćene razlike između plaćenog anuiteta po tečaju na dan isplate kredita i svakog plaćenog anuiteta po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja, odnosno negativne tečajne razlike ukupno iznose 184,51 EUR kako je specificirano u stupcu 17 Tabele br. 8
- u odnosu na početni tečaj kredita, na dan 30.09.2015. godine, razlika između kunske protuvrijednosti nedospjele glavnice konvertiranog kredita s vk u EUR i kunske protuvrijednosti nedospjele glavnice kredita s vk u CHF obračunate po početnom tečaju iznosi 2.684,92 EUR, koliko je viša kunska protuvrijednost konvertiranog kredita i predstavlja nedovoljno umanjenu glavicu u provedenoj konverziji
- tuženik je tužiteljici u konverziji na dan 30.09.2015. godine kredita utvrdio preplatu u iznosu od 1.348,09 EUR koju je tužiteljica iskoristila za namirenje do 50% budućih dospijevajućih anuiteta konvertiranog kredita s vk u EUR nakon provedene konverzije u poslovnim knjigama tuženika
- tuženik je izračun konverzije kredita izvršio ispravno i u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015. godine.
- ukupna razlika utvrđena vještačenjem na dan 30.09.2015. godine s obračunatom zateznom kamatom s uključenim samo pozitivnim razlikama te s umanjnjem za preplatu iz konverzije je sljedeće specifikacije:
 - a) preplata kamata u anuitetima ukupno iznosi 3.152,57 EUR
 - b) preplata anuiteta s osnova rasta tečaja ukupno iznosi 5.316,37 EUR
 - c) zatezna kamata obračunata na preplatu kamate i preplatu s osnova rasta tečaja do 30.09.2015. godine umanjena za preplatu iz konverzije ukupno iznosi 6.093,77 EUR
- razlika u nedospjelim glavicama iznosi 2.684,92 EUR, a sve kako je specificirano u Tabeli br. 12
- u razdoblju od 1. veljače 2016. do 1. prosinca 2016. tužiteljica je preplatom iz konverzije podmirila ukupan iznos anuiteta (redovne kamate i glavnice) po konvertiranom kreditu s vk u EU od 1.440,85 EUR, odnosno 10.843,27 HRK.

15.1. Svojim podneskom tuženik se u bitnom očitovao na nalaz i mišljenje vještaka na način da ustraje na osporavanju svih istaknutih tužbenih zahtjeva. Tuženik ustraje na svim prigovorima, činjenicama i dokaznim prijedlozima koje je iznio u odgovoru na tužbu i tijekom postupka. Tuženik prigovara jer je sudski vještak iznos preplate koji je priznat tužitelju u konverziji sukladno odredbama ZID ZPK/15 nezakonito odbio od zakonskih zateznih kamata obračunatih na iznose koje vještak utvrđuje kao „preplatu“, pritom u potpunosti ignorirajući izričitu odredbu čl. 19.c. st. 1. tč. 4. ZID ZPK/15. U tom smislu ističe kako na preplatu priznatu u konverziji sukladno ZID ZPK/15 nisu se obračunavale zatezne kamate pa se takva preplata *mutatis mutandis* ne može odbijati od zateznih kamata obračunatih na iznose koje vještak utvrđuje kao „preplatu“. Osim toga smatra da cilj ili smisao navedene odredbe čl.

19.a ZID ZPK, odnosno točke (5) je da se izračunom sukladno ZID ZPK/15, odnosno uračunavanjem nekadašnjih, sada *nevažećih* „CHF uplata“ u trenutno *važeće* „EUR uplate“ utvrđuje preplata tužitelja po predmetnom kreditu odnosno preplata se ne utvrđuje vještačkim nalazom kojim bi se zakonski utvrđena preplata izračunata sukladno ZID ZPK/15 odbijala od zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplatu izračunatu po vještaku suprotno odredbama ZID ZPK/15.

15.2. Sud prihvaća nalaz i mišljenje vještaka kao budući je sačinjen stručno i objektivno.

16. Nesporna je, među parničnim strankama, činjenica da je između istih sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu i to 12 siječnja 2016. Uvidom u navedeni Dodatak utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15.), a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita.

16.1. Dodatkom ugovoru o kreditu promijenjene su odredbe iz osnovnog ugovora i to valuta kredita, kamatna stopa i iznos preostalog neotplaćenog kredita. Neotplaćena glavnica kredita u CHF u skladu sa izračunom konverzije iz članka 8. Dodatka ugovoru iznosi 35.611,41 EUR. Kamatna stopa u trenutku zaključenja tog Dodatka ugovoru regulirana je odredbom čl. 8. Dodatka te se sastoji od promjenjivog i fiksnog dijela, fiksni dio kamatne stope iznosio je 3,48 p.p., a promjenjiv dio iznosio je šestomjesečnu nacionalnu referentnu kamatnu stopu jedan za euro (2,36 p.p.), dakle ukupno je kamatna stopa na dan 30. rujna 2015. iznosila 5,84% godišnje. Nadalje utvrđeno je da je tužitelju utvrđena preplata u iznosu od 10.157,15 HRK (čl. 5.1. Dodatka).

17. Iz gore navedenog proizlazi, da su stranke provele konverziju kredita u CHF na način propisan glavom IV.a (člancima 19.a do 19.i) Zakona o potrošačkom kreditiranju, koje su odredbe u navedeni zakon unesene Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15).

18. ZID ZPK/15 je u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14 i 110/15 – dalje u tekstu: ZzP/14) koji je bio na snazi u vrijeme stupanja na snagu ZID ZPK/15 i ZOO specijalni propis pa stoga njegove odredbe imaju prvenstvo pred odredbama ZzP/14 i ZOO te se tek u slučaju ako ZID ZPK/15 ne određuje drugačije primjenjuju odredbe ZzP/14, pa tako konkretno i odredba članka 49. koja uređuje pojam nepoštene ugovorne odredbe, a u stavku 5. da se odredbe o nepoštenim odredbama ne primjenjuju na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku.

19. Imajući u vidu utvrđenja vještaka, te navedene odredbe ZPK i sadržaj potpisanog Dodatka ugovora o kreditu, proizlazi da su stranke sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu u cijelosti postupile sukladno odredbama glave IV.a ZPK, čime je došlo ne samo do promjene valute kredita iz CHF u EUR, već i do promjene kamatne stope, utvrđenja preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR, te utvrđenja manjka, kako to osnovano ističe tužena. Ovako provedenom konverzijom tužiteljica je, a kako to proizlazi i iz odredbe čl. 19.b ZPK dovedena u položaj u kojem bi bila da je koristila kredit u EUR, obzirom na činjenicu pretvaranja glavnice kredita u EUR po tečaju na dan isplate kredita, na koju je i primijenjena kamatna stopa jednaka onoj koju je vjerovnik primjenjivao na kredite u EUR, te sukladno tome i utvrđenju novog

otplatnog plana, sve sukladno čl. 19.c st. 1. toč. 1. – 3. ZPK. Osim navedenog se, kako to i proizlazi iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ZPK, svi uplaćeni iznosi pretvaraju u EUR po tečaju na dan uplate i istima se namiruju obroci, odnosno anuiteti u EUR utvrđeni po novom otplatnom planu, pri čemu se ne uzimaju u obzir samo uplate na ime naplaćenih zateznih kamata (dakle kamata nastalih kao posljedica zakašnjenja u otplati kredita, a ne i redovnih kamata), naknada i troškova.

20. Nadalje treba navesti da je tužiteljici, kao što to i proizlazi iz Dodatka ugovora o kreditu, a sukladno čl. 19.e st. 1. ZPK, dostavljen izračun konverzije kredita s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu, da je tužiteljica ovaj izračun prihvatila, te slijedom toga i sklopila predmetni Dodatak ugovora o kreditu, a na što ista ničime nije bio obvezna, niti prinuđena, kako je to vidljivo i iz čl. 19.e st. 6. ZPK, prema kojem se, ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita, otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima. Stoga je tužiteljica mogla ostati u ugovornom odnosu s tuženikom na način kako je to i prvobitno bilo ugovoreno, u kojem bi slučaju, po stavu ovoga suda, ista mogla potraživati zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti preplaćenu kamatu i valutu.

21. Svrha koju je zakonodavac ZID ZKP/15 namjeravao ostvariti i dijelom ostvario bila je trajni temelj za rješenje problema kredita u CHF, osigurati redovitu otplatu kreditnih zaduženja dužnika, u iznosu i pod uvjetima koji dužnika ne dovode u neravnopravan i dužnički ovisan položaj u odnosu na vjerovnika, pri tome se vodeći načelom kojim se osigurava ravnopravan, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u valuti EUR. Ukazuje se da je konverzija provedena s retroaktivnim djelovanjem, što znači s djelovanjem od trenutka zaključenja ugovora i ona je potrošača stavila u poziciju u kojoj bi se on nalazio da je zaključio ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u valuti EUR.

21.1. Nepoštene odredbe o jednostranoj promjeni stope ugovorne kamate i valutna klauzula u CHF-u iz predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu nakon zaključenog Dodatka tom Ugovoru u skladu s odredbama ZID ZKP/15 ne obvezuju tužitelja, s obzirom na to da su te nepoštene ugovorne odredbe zamijenjene na način kao da je za svo ugovoreno vrijeme kredita isti bio ugovoren s valutnom klauzulom u EUR i uz promjenjivu kamatnu stopu za kredite s valutnom klauzulom u EUR, pa je u tom smislu ostvaren neobvezujući učinak nepoštenih ugovornih odredbi u skladu s člankom 87. stavkom 1. ZZP/03.

22. Valja napomenuti da je ZID ZKP/15 bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH pri čemu je Ustavni sud RH ZID ZKP/15 ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti tog Zakona s Ustavom (odluka broj U-I-3685/2016 od 4. travnja 2017.). Ocjenjujući da, ZID ZKP/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti, Ustavni je sud posebno naglasio, da ZID ZKP/15 ima legitiman cilj, jer se njime povećava socijalna zaštita, sprječava se nastavljanje nepoštenih poslovnih prakse kreditnih institucija i produbljivanja dužničke krize, pri čemu je predmetna mjera u vidu konverzije ocijenjena razmjernom legitimnom cilju koji se želio postići zato što su propisane mjere bile prikladne i nužne, a nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera, s jedne strane, dok, s druge, njome nije nametnut ni prekomjeran teret kreditnim institucijama kao adresatima.

23. Pitanjem valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog temeljem ZID ZPK/15 bavio se i Vrhovni sud RH u predmetu Gos 1/2019. koji je u tom predmetu na postavljeno pravno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli", odgovorio da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Pritom je VS RH ocijenio da je ZID ZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila koja uređuju matično područje obveznog prava, odnosno Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) slijedom čega ne mogu opća pravila ZOO o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

24. U pogledu pravnih učinaka konverzije izvršene predmetnim Dodatkom Ugovoru o kreditu, prema motrištu ovog suda, sukladno odredbi članka 19.c stavka 1. ZID ZPK/15, konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i da se provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bila da je koristila kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom, što je inače načelo konverzije kredita u skladu s odredbom članka 19.b ZID ZPK/15. U konkretnom slučaju između stranaka nije bilo sporno da je predmetni Dodatak ugovoru o kreditu sačinjen u skladu s odredbama ZID ZPK/15 koji predstavlja kogentnu (prisilnu) pravnu normu, zbog čega se ne primjenjuje odredba čl. 49. St.5. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15, 14/2019 i 19/2022 – dalje: ZZP/14), koji je u vrijeme sklapanja dodatka bio na snazi, pa kako se radi o propisu koji je prošao test ocjene ustavnosti njegovih odredbi, koje je unaprijed odredio zakonodavac a ne tuženik, to njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost.

24.1. To znači da je izvršena konverzija imala svrhu ne samo na promjenu valute već i na otklanjanje posljedica ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i načinu njezine zamjene kao nepoštene odredbe novom ugovornom odredbom koja nema elemente nepoštenosti.

25. Sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK stranke su iznova, i to počevši od dana sklapanja ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope. Tuženica je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZID ZPK/15 u izračun konverzije uvrstila sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primila od tužiteljice, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenoj kamatnoj stopi i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi na kredite u valuti EUR, kao i sve iznose koje je primila uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita, pa je očito da ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenja

Dodatka nije više u imovini tuženice bez pravne osnove, pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO. Pri tome je od odlučnog značenja da je tužitelj kao potrošač, u skladu s odredbom čl. 19.d ZID ZPK/15, informiran o posljedicama konverzije i da je, u skladu s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, imao mogućnost izbora prihvatanja ili neprihvatanja konverzije.

26. Stoga iz svega navedenog proizlazi da potrošač, koji je sklopio dodatak Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK, nakon sklapanja dodatka Ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu čl. 19.c ZIDZPK (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta). Ovakav stav izrazio je Vrhovni sud RH u svojim odlukama poslovni broj Rev-1359/2019-8 od 17. rujna 2024. i Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. te Rev-925/2023 od 8. travnja 2025).

27. Zbog naprijed navedenog valjalo je odbiti dio tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica potraživala od tuženice isplatu iznosa po osnovu preplate zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati i po osnovu preplate zbog ništetnih odredbi o tečaju CHF ukupno 8.468,94 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2015. pa sve do isplate. Prema utvrđenju ovog suda nije osnovano potraživanje zateznih kamata nakon 30. rujna 2015. odnosno nakon konverzije ugovora jer su konverzijom ništetne odredbe zamijenjene novima. Zbog navedenog odlučeno je kao u točki II izreke ove presude.

28. Međutim kako, ZID ZPK/15 izrijekom nije uredio materijalnopравни učinak ništetnosti ugovornih odredbi o jednostranoj promjeni redovne kamate i valuti obveze u CHF propisan člankom 1111. stavkom 1. ZOO u vezi sa člankom 1115. istog Zakona kojim je propisan opseg vraćanja stečenog bez osnove i to na način da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate na izvršene uplate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U članku 19.c stavku 4. i stavku 5. alineja 2. ZID ZPK/15 određuje u kojim situacijama se neće obračunavati ili plaćati kamate, dok u članku 19.e stavku 7. propisuje da učinak konverzije snosi vjerovnik te određuje koje troškove konverzije snose potrošači. ZID ZPK/15 kao specijalni propis za zatezne kamate na izvršene uplate na temelju ništetnih odredbi do izvršene konverzije po osnovi odredbe članka 1111. ZOO ništa ne određuje. Stoga po ocjeni ovog suda valja primijeniti članak 1111. i članak 1115. ZOO na temelju članka 4. stavka 2. ZZP/14 kojim je propisano da se na obveznopravne odnose između potrošača i trgovca primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima ako posebnim zakonima iz stavka 1. tog članka ili ZZP/14 nije drukčije određeno.

29. Iz naprijed navedenih razloga ovaj sud zaključuje da postoji obveza tuženice na plaćanje tužiteljici nepodmirenih zateznih kamata na iznose plaćene s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu (promjenjive kamate i valutne klauzule u CHF-u) i to od dana plaćanja do 30. rujna 2015. s kojim danom je izvršen obračun konverzije sukladno Dodatku ugovora o kreditu.

30. Iznosi koje je tužiteljica platila s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu i to promjenjive kamate prema jednostranoj odluci tuženice kao razlike od ugovorene

redovne kamate Ugovorom o kreditu od 4,50% godišnje i one koju je po višoj stopi tužitelj plaćao kroz razdoblje otplate do dana konverzije 30. rujna 2015., te ugovorene valute obveze vraćanja kredita vezane uz srednji tečaj tečajne liste tuženice za CHF važeće na dan plaćanja rate koja je važila na dan isplate kredita i onog tečaja koji je važio u vrijeme plaćanja pojedinih rata kredita, ovaj sud je utvrdio iz provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

31. Iz naprijed navedenih razloga sud je tužiteljici dosudio zateznu kamatu na pojedine preplaćene iznose s osnova ništetnih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu o jednostranoj promjeni redovne kamate i ugovorene valute obveze vraćanja kredita u CHF od dana kada su plaćeni do 29. rujna 2015. Obvezu plaćanja zatezne kamate od dana kada je tuženica primila preplaćene iznose ovaj sud temelji na odredbi članka 1115. ZOO ocijenivši tuženicu nepoštenom stjecateljicom budući se ona kao autorica nepoštenih odredbi koristila tim nepoštenim odredbama protivno načelu savjesnosti i poštenja radi kojeg postupanja su predmetne odredbe kako u sporu za kolektivnu zaštitu interesa i prava potrošača tako i u ovom postupku utvrđene ništetnima (članak 87. ZZP/03).

31.1. Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci pod točkom I.

32. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužiteljice. Odredba čl. 214. u st. 1. do 3. ZOO propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjene obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Članak 215. st. 1. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245 st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastare počinje teći iznova, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijetoja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari proizlazi da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude posl. br. PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida ne uračunava se u tijek zastare. Dakle, kako je predmetna tužba podnesena 13. lipnja 2019. (preporučenom pošiljkom), a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a kojim je propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, a presuda pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donesena je 13. lipnja 2014., stoga je razvidno da je predmetna tužba podnesena unutar zastarnog roka, uslijed čega je istaknuti prigovor tuženika neosnovan.

33. Tuženik se protivio preinaci tužbe koju je tužiteljica učinila podneskom od 9. ožujka 2026. nakon zaprimanja nalaza i mišljenja vještaka, no sud je istu dopustio pozivom na odredbu čl. 190. st. 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08.,

57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – dalje: ZPP) cijeneći da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama i čl. 191. st. 2. ZPP-a. Tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, jer je ona za egzaktnu visinu svoje tražbine mogla saznati tek nakon provedenog dokaza vještačenjem, zbog čega je sud unatoč protivljenju tuženika preinaci tužbe, temeljem čl. 190. st. 3. ZPP dopustio preinaku. Onemogućavanjem preinake tužbe u slučaju da se radi o povećanju tužbenog zahtjeva nakon nalaza vještaka, tužiteljica bi bila onemogućena u ostvarivanju svog prava na pravično suđenje što je u suprotnosti s odredbama čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

33.1. Što se tiče istaknutog prigovora zastare na preinačene iznose valja istaći da je taj prigovor tuženika neosnovan jer je tužiteljica već u tužbi podnesenoj 13. lipnja 2019. istaknula zahtjev za isplatom po toj istoj osnovi (ništetnost odredbi o promjenjivoj kamati i valuti) čime je prekinuo zastaru, a preinaka tužbe učinjena podneskom od 9. ožujka 2026. mu je dopuštena. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela od 27. svibnja 2024. zauzeo pravno shvaćanje koje glasi:

"U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP) , zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva."

34. Sud nije prihvatio tvrdnje tuženika da treba uzeti u obzir i negativne razlike. Prigovor tuženika da je sud trebao uzeti u obzir i razdoblja primjene nižeg tečaja (tzv. "negativne razlike") od početno ugovorenog, odnosno i negativne, a ne samo pozitivne razlike, nije osnovan. U situaciji kada vjerovnik samostalno potrošaču smanjuje anuitet zbog primjene nižeg tečaja od početno ugovorenog on time ne uzrokuje povredu interesa potrošača, niti je time narušena ravnoteža u njihovu ugovornom odnosu, da bi takvo smanjenje anuiteta zbog nižeg tečaja imalo za posljedicu ništetnost. Odredbe o vraćanju stečenog bez osnove (čl. 1111. do 1120. ZOO-a) ne predviđaju nikakva uzajamna vraćanja i to po prirodi stvari nije ni moguće jer nikakva imovina tuženika nije bez pravne osnove prešla u imovinu tužiteljice. Osim toga tuženik nije istaknuo prigovor radi prijeboja niti je postavio tužbeni zahtjev na isplatu tzv. negativnih razlika.

35. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP, pri čemu je uzeta u obzir činjenica da je tužiteljica u ovom sporu zatražila pravnu zaštitu kao potrošač, a time kao slabija ugovorna stranka protiv tuženice (trgovca) kao jače stranke u njihovom međusobnom pravnom odnosu i to u pravnoj stvari gdje sudska praksa nije ujednačena.

35.1. Naime, parnične stranke su djelomično uspjele u sporu na način da je tužiteljica uspjela sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate, a tuženik u odnosu na (odbijeni tužbeni zahtjev) za isplatu glavnice. Kada bi sud primijenio odredbu čl. 154. stav. 2. ZPP (rukovodeći se visinom novčanog zahtjeva) tužiteljica bi trebala naknaditi tuženiku razmjerni dio troškova postupka i to u okolnostima konkretnog slučaja u kojem tužiteljica zahtijeva restituciju zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unosio nepoštene ugovorne odredbe, pa uzimajući u obzir visinu tih troškova prema vrijednosti spora, troškove postupka koje je već snosio i one koje bi morao platiti tuženiku, to bi troškovi tužiteljice bili daleko veći od zateznih kamata koje su joj

dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena člankom 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužiteljice na mirno uživanje vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18.7.2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26.9.2023. koji se u sporovima u kojima stranka nije država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). O predmetu spora kao što je predmetni, u kojem je sporno pravo za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena praksa prvostupanijskih i drugostupanijskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo te još uvijek nije primijenjen procesnim pravom predviđen mehanizam za prevladavanje tih razlika. Naprotiv, postoji neujednačena praksa i VSRH koji u svojim odlukama na istovjetne činjenice različito primjenjuje pravo (npr. Rev-637/2019 od 15.11.2022., Rev 1096/2022 od 8.11.2022. i Rev 586/2019 od 21.12.2022.). U takvim okolnostima u kojima je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije podložno tumačenju sudova te u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno, ne može se zaključiti da je ova tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužiteljici da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljalo bi miješanje u pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

35.2. O pitanju troškova postupka povodom tužbi potrošača protiv trgovaca pravno shvaćanje zauzeo i Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 prema kojem čl. 6. stav. 1. i čl.7. stav. 1. Direktive 93/13 te načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini neosnovano plaćenih iznosa koji su mu vraćeni nakon utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe zbog njezine nepoštenosti, s obzirom na to da takav sustav stvara znatnu prepreku koja potrošača može odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredaba, kako je dodijeljeno Direktivom 93/13. Direktiva Vijeća 93/13 inkorporirana je u Zakon o zaštiti potrošača (dalje: ZZP/14 – "Narodne novine" broj 41/14 i 110/15) pa je navedena odluka Suda Europske unije primjenjiva i u ovom predmetu.

35.3. Zbog navedenog odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove.

U Puli 24. travnja 2026.

S u d a c
Andrijana Modrušan

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude za uredno obaviještenu stranku, a od primitka ovjerenog prijepisa iste za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30887-1f1ef**

Kontrolni broj: **04d39-25c7f-17d37**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.